

Стефан Ц. Даскаловъ

НОВИЯ ПРЪКОРЪ НА ГЕРО

Всички му викаха Геро Пуйката. Може би, веднага ще си помислите, че това е някаква глупаво момче. Напротив, Геро беше добър ученик. Много обичаше да чете книжки, вестничета и да разказва всичко, каквото е запомнил. Но още въ първо отдалъжение съ него ставаша и отъ тогава той получи тоя обиден прозвище „Пуйката“.

Беше няколко дни преди да разпуснатъ децата за Великденъ. Учителътъ разказваше на своите възлюбленети за страданията на Христа, за разпятието му. Всички слушаха умислено, само Геро знаеше презъ отворенни прозорци. Учителътъ го забеляза и като свърши разказа си, кратко се обърна къмъ него съ тия думи: — Герасиме, кажи ми за какво говориме тоя часъ?

Той се сепна, смисълътъ се пробуди отъ сънъ. Стана, изгледа плахо, за наведе глава и смутено каза:

— Говориме . . . за пуйката, г-нь учителю!

Щащото отдалъжение се измъкнъ буцна. Учителътъ и няколко деца надникнаха презъ прозорци. Вънъ, на улицата, две палаччета, наистина, си играеха съ една пуйка.

Ето какъ Геро по невнимание скочи си като на гърдантъ си една табелка съ обидния надписъ: „Пуйката“. Всички деца започнаха да го жингуватъ така, а по-закачливиятъ често го драгича.

— Пуй, пуй, пуй! — викаха му тѣ, както се вика на славянска пуйка.

Геро ги гледаше, а сърцето му се издуваше отъ мъка. Молеше ги да спратъ, обидяваше се на учителя си, ала всичко беше напрасно. Пръкорътъ „Пуйката“ се казвѣ сякашъ, като черво летво върху челото му и не можеше да се издрже.

Така минаха няколко години.

Геро пораста. Порастаха и другаритъ му. Ставаха вече ученици въ първо класъ, поумишка ужъ, но пръкорътъ „Пуйката“ все още звучеше въ устата имъ.

Еднаго денъ, пакъ около Великденъ, обаче, се случи друго нещо, което като бучетъ воярей отдалече забавиши този обиденъ пръкоръ.

Геро беше бедно момче. Родителитъ му обработваха десетина декари земя и едвавѣ изкарваха хлѣба. Ивица пари за книги, тетрадици на Геро. Затова той сякашъ самъ си изкарваше.

Пуснатъ ли го отъ училище, той бързо се прибере дома, занесе калдо натри простеникъ и бобо или кичамакъ и лютевица, изпоя кръшето, нахвѣса хърва за въ клещи, на гробче докопаше кошница и болро занежа изъ уличитѣ!

— Я-я-я-я-я-я-я-я-я-я-я-я-я-я-я-я-я-я!

Гласитъ му прозвоняше надъглакъ и наширъ като шипяса земятъ. Женитъ го чуштъ и бързо изплеташе простениктъ си съ арбиса ивица. Геро прибера ивица, проказа сибе се, а докопаше кошницата съ пълна, пълна . . .

И когато тъмната вечеръ го погала като майко по челото, той засмря съ уста ивица весела ивица-ница, на ярини къмъ кооперациента. Продаде тияхъ ивица, а срещу спечеленитъ пари вземе газъ, солъ, ивица тетрадици или кошница.

Но добле 22 мартъ—първнеть пролетенъ денъ. Учителътъ изведе децата на разходка въ „Ленчака“, където щѣха цѣлъ денъ да се веселятъ, да пострѣшатъ хубавата пролѣтъ. . . .

Силничето се вѣдеше като настало се, пробудено дете, а Геро съ мъка замина по поръката на баща си къмъ близкото село Лансво, за да събере ивица.

На другия денъ въ часъ по писмени управленията стаета гръмна отъ вилно. Всички се разбѣха, че ще правятъ съчинение за пролѣтъта.

— Добре дошла! — предлагаша единъ за заглавие.

— Първнеть пролетенъ денъ! — викаха други.